

ΝΗΣΙ

Κομματάκι ήπειρος
αγγαλιασμένο απο νερό,
τυλιγμένο
στα γαλανά πανιά της Μεσογείου -
γέννημα άτμητης ομορφιάς,
που στις κόρες των ματιών του μέλλοντος
ολόκληρο απο τον αφρό του θαλασσινού κυματοθραύστη
κάθε στιγμή θα συνεχίζει να γεννιέται...

Ρίζα του ήλιου,
γαντζωμένη στις Μεσογείου τη γαλανή ανατριχίλα,
σταγόνα πορφύρενια
απο το αίμα των αμπελιών-
Κύπρος:
σήμερα - δική μου ανησυχία,
αύριο - δική μου ελπίδα,
και για πάντα - δική μου αγάπη.

Κοχύλι γαλανό πάνω σου ο ουρανός.
Εγώ αγγίζω το αφτί μου σ' αυτό
κι ακούω βήματα, που πλησιάζουν
και είναι τα βήματα του σκοτωμένου μου δασκάλου
στην τόλμη και στην πίστη.
Ερχεται κοντά μου Βαφάρωφ
με το ναυτικό του βήμα
και με φωνάζει να ανταμωθούμε
κάτω απο τα "αόρα της Αμμοχόστου τα αστέρια".

Κύπρος
σήμερα - δική μου ανησυχία
αύριο - δική μου ελπίδα
και για πάντα - δική μου αγάπη.

Εγώ τα χιόνια πίσω μου αφήνω
Ξεκίνησα.

Κι είναι ζεστά τα χιόνια.

Το πορτοκάλι φωτινό της πατρίδας μου θα ωριμάσει
και θα ζεσταίνει
την κορούλα, που περιμένουμε με τη μητέρα της

να γεννηθεί το Μάρτη

Στα πορτοκαλένια τα πανιά η φωνούλα της

θα πιάσει τον εσάχρονο μου γιό

απ' το αδράτο χεράκι του

στο δρόμο του πατέρα του

εδώ σε σένα

θα τον φέρει:

ας γίνει φωνή απ' τη φωνή σου

τραγουδάκι απο το τραγούδι σου

μέλλων του μέλλοντος του δικού σου

αστέρι

απ' τα αστέρια της Κυρήνειας

της Λάρνακας,

της Αμμοχόστου,

της Λεμεσού,

της Πάφου.

Κύπρος:

σήμερα - δική μου ανησυχία,

αύριο - δική μου ελπίδα,

και για πάντα - δική μου αγάπη.

Ακούω καρδιές να τυμπανοκροτούν
τον παλμό του πλανήτη,
τον ανήσυχο ρυθμό του Ρίτσου και Χικμέτ,
του Σαμπαχατίν Αλή, Βρετάκου και Αλύτη.
Τα λόγια τους, η αρτηρία μου είναι η ίδια
κλείνει της αγάπης τον κύκλο του αιματηρό.

Θέλω τον αμμόλοφο, που τώρα σε χωρίζει
να φυτέψουμε όχι με κάρτο,
αλλά με γιασεμί και πεύκα.

Βιολέτες εκεί στο σπίτι μου καλλιεργώ
κι η ανθοδόμηση σήμερα με ξεκουράζει
με τις φροντίδες για την τρυφεράδα.

Θα σου στείλω δική τους ρίζα
για τον αμμόλοφο αυτό.

Και βλέπω την κηπουρό της αγάπης
να προβαίνει ήδη σ' αυτόν
σαν πράσινη πεύκη στο ξερό αυλάκι άμμου
η Ελλη Παιονίδου
με κλονάρια τα σύννεφα της βροχής να φωνάζει,
με τον ίσκιο της τη μήτρα τη νεκρή της αυλακιάς να σπαργαχνώνει
για να γεννήσει ζωή.

Κύπρος -
σήμερα - δική μου ανησυχία,
αύριο - δική μου ελπίδα,
και για πάντα δική μου αγάπη.

5 του Δεκέμβρη 1983

Μετάφραση: Βασιλική Νεοφύτου